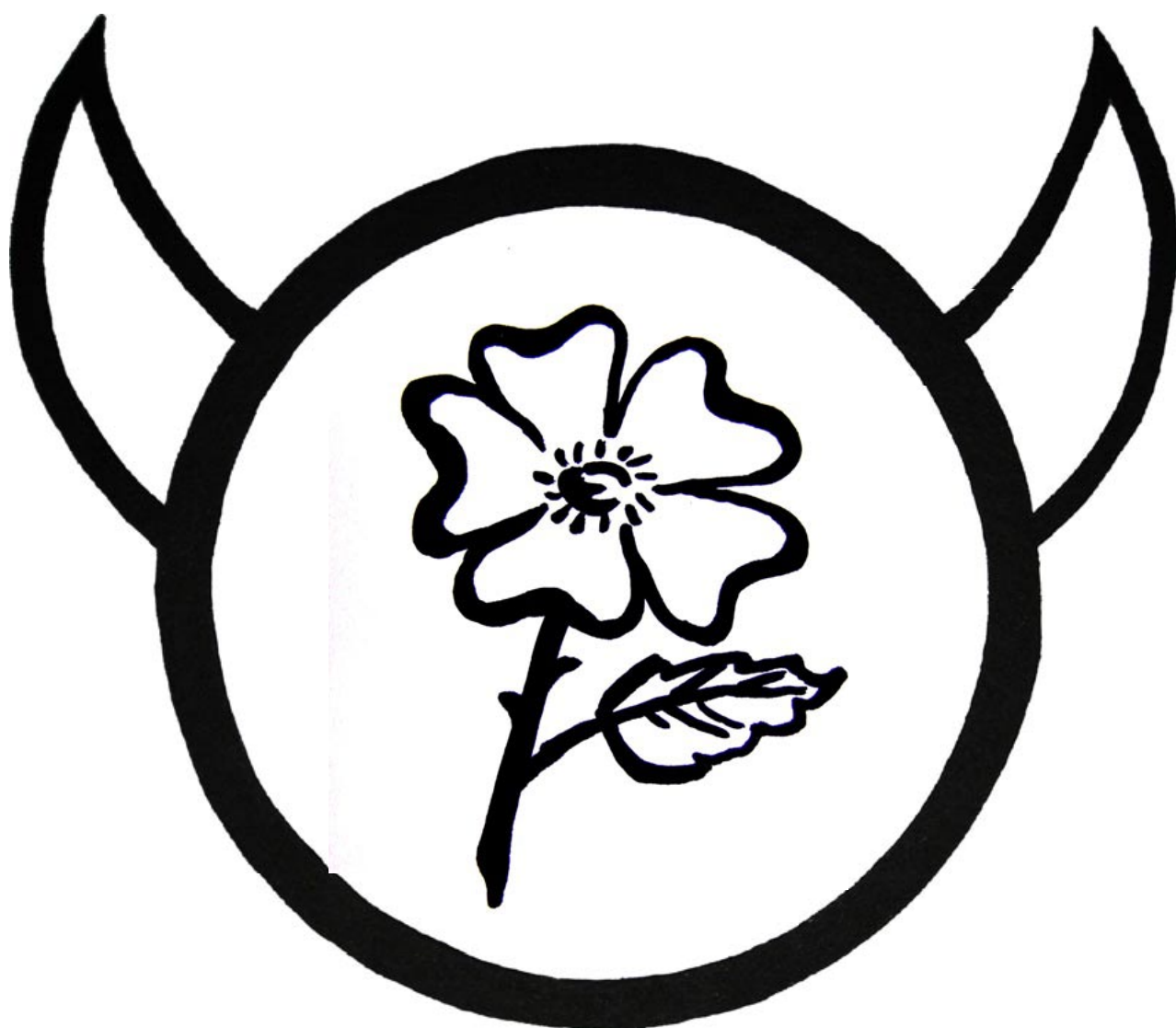

TOTEM

dobrušských skautů

ČERVEN 2008

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení a milí,

čas nám neúprosně běží a máme tu další měsíc, kterým je červen - měsíc růží. Zároveň měsíc, na jehož sklonku přebírá vládu nad počasím horké léto. Jistě mi však dáte za pravdu, že letní počasí je už v těchto dnech. Slunce pálí, růže začínají rozvíjet svá poupata a dotěrného hmyzu přibývá. Čas, kdy málokterý skautský oddíl nevytáhne paty z klubovny a všichni se společně těší na tábor.

Pokud vás červnové teploty začínají zmáhat, navrhuji sednout si v klidu někde do stínu a přečíst si další číslo Totemu. Dovolte, abych Vám ho představila.

Téma měsíce je dárcovství, protože se tradičně v tomto měsíci koná dobročinná akce Kapka, pořádána skauty na mnoha místech v republice. V posledních dvou letech se jí zúčastnili

i dobrušští roveři, a tak Vám toto téma může blíže přiblížit Pavlač, která se ve svém článku svěří i se svými vlastními zkušenostmi s dárcovstvím.

Dále Vás bude červnový Totem informovat o proběhlých akcích dobrušského Junáka, především pak o velkolepých májových oslavách.

V květnu se také konalo okresní kolo Svojsíkových závodů vlčat a světlušek. Naše středisko vypravilo celkem sedm hlídek a jak si vedly se dočtete v zápise od Týny.

Nechybí ani tradiční zápisy z oddílů, ve kterých nám vedoucí sdělují, jak si který oddíl užíval pěkného počasí a spousty další zábavy.

I v tomto čísle naleznete rozhovor s osobností dobrušského Junáka,

který rozhodně stojí za přečtení. Vyzpovídali jsme střediskovou účetní Kátu Potočkovou.

Když už jsem v úvodu tak chválila to krásné letní počasí, nechce to jenom chválit, ale i ho správně využít. Kdy jindy vyjet na výlet než právě za krásného slunného dne? Nechme se společně inspirovat Ondrovým tipem do našich nejvyšších hor, vlastně velehor, Krkonoš a ještě k tomu za výhodnou cenu.

V tomto Totemu také naleznete praktický přehled plánovaných táborů pro tyto prázdniny, abyste byly „v obraze“.

Doufám, že se mi podařilo nalákat Vás k přečtení červnového Totemu a závěrem bych ještě chtěla popřát Vám pěkný měsíc plný dobré nálady.

Štaflíčka

OBSAH TOTEMU

2 - ÚVODNÍ SLOVO
OBSAH TOTEMU

3 - TÉMA ČÍSLA
- TŘI KRÁLOVÉ

5 - STŘEDISKOVÉ DĚNÍ
- MÁJOVÉ OSLAVY
- ZÁVODY VLČAT A SVĚTLUŠEK
- MEĎÁTKA
- SVĚTLUŠKY
- VLČATA
- SLUNEČNICE
- MOHYKÁNI
- R&R KMEN
- OLDSKAUTI

17 - TÁBORY V LÉTĚ

18 - TIP NA VÝLET

19 - ROZHOVOR S...

21 - VÝZVA
- UZÁVĚRKA
- PŘÍŠTÍ ČÍSLO
- TIRÁŽ

22 - CITÁT

TÉMA ČÍSLA

DÁRCOVSTVÍ

Všechno to začalo ve čtvrťáku na gymplu, když jsem zaslechla rozhovor dvou spolužaček, které se domlouvaly, že pojedou darovat krev. Okamžitě mě to zaujalo a po zjištění potřebných informa-

cí jsem se rozhodla jet taky. Mě to nic neudělá a někomu to pomůže, tak proč ne... V den D jsem s určitými obavami dorazila do Náchoda na transfúzní stanici. Holky už tam byly, takže aspoň v tom nebudu sama, říkala jsem si.. Na úvod jsem vyplnila dlouhý dotazník, kde jsem vypisovala a zaškrtovala, které nemoci jsem prodělala, jaké choroby máme v rodině, jaké prášky беру pravidelně, jakým životním stylem žiju, jestli jsem byla těhotná a kolikrát,.... Následovalo zaregistrování se a mohla jsem začít předodběrové kolečko - tj. odevzdání vzorku moči, odebrání vzorku krve a pohovor u lékaře spojený s měřením teploty a tlaku.. Pak už nic

nebránilo odběru.. Sestřičky byly maximálně hodné a mně jako prvodárce pečlivě vysvětlily, jak to bude probíhat, kolik ml krve mi odeberou, co se s ní pak dělá a k čemu vlastně slouží.. No a než mi tohle všechno dopovídaly, tak už jsem to měla za sebou.. A ani to nebolelo! Najednou jsem měla

ze sebe tak úžasný pocit, že jsem někomu pomohla, že jsem si sama sobě slíbila, že budu chodit pravidelně.. A svůj slib jsem doposud neporušila!

a já jsem se mu vůbec nebránila. Začala jsem darovat krevní plasmu (blokovací lhůta je pouze 1 měsíc). Předodběrový proces byl stejný a lišilo se to pouze v samotném odběru. Tam mě napo-

jili na separátor -přístroj, který nasaje vaši krev, vystředí si z ní co potřebuje a zbytek vám zase vrátí zpátky. Tento proces byl časově náročnější (odběr krve trvá do 15 min a odběr plasmy kolem 1 hodiny) a pro mě byl i obtížnější -po čase vás začne brnět ruka, cítíte podivné tlaky a když vám vrací vaši vlastní krev, tak to je taky takový podivný pocit. Ale i tohle jsem zvládla a postupem času zjistila, že je to jen o zvyknutí si na nový způsob odběru.

Nezávisle na tom, jsme se jako skauti zúčastnili humanitární akce

Jenže člověk je tvor stále nespokojený, a tak i já jsem po pár odběrech krve začala být. Moje nespokojenost vycházela z dlouhé pauzy mezi jednotlivými odběry, které musí být kvůli ochraně dárce přísně dodržovány (u žen 4 a u mužů 3 měsíce). Takže co teď? Nabízelo se jasné řešení

Kapka, která probíhá formou sbírky na benzínkách. V jednom červnovém víkendu na nich RaR umývají okna projíždějícím automobilům, informují řidiče o činnosti Nadace pro transplantaci kostní dřeně a přijímají příspěvky do zapečetěných kasiček. Výtěžek pak jde na rozšiřování

Českého národního registru dobrovolných dárců kostní dřeně. Samotnou akci předcházela tzv. Motivační večer, kde jsme se setkali s lékařskými odborníky v oboru problematiky krvetvorby a i s paní, zastupující Nadaci. Zhruba za dvě hodiny jsme se dozvěděli tolik údajů o registru, o dárcích i příjemcích kostní dřeně, o průběhu transplantace,... že snad už nebyla žádná nejasnost v tomto tématu. A kdyby přece jen, tak jsme měli dostatečnou šanci se na cokoli zeptat..

A pak, po nějakém čase, se to ve mně „spojilo“. Řekla jsem si, že když už jsem dárce krve a plasmy a zároveň se každý rok účastním akce Kapka, která podporuje Nadaci pro transplantaci kostní

dřeně, tak proč se nestát dárce kostní dřeně..

Nějaké informace už jsem měla z Motivační večera z Kapky, ale ještě jsem měla kupu otázek, které jsem chtěla zodpovědět. Všechny potřebné odpovědi jsem nakonec našla na internetu a už mi nic nebránilo stát se dárce.

Poslala jsem předběžnou přihlášku a obratem mi na mail přišla závazná přihláška. Tak jsem ji také vyplnila a poslala příslušnému dárce centru. Pak netrvalo dlouho a domů mi přišla pozvánka, ať se v daný čas dostavím na transfuzní oddělení na odběr krve, která je potřebná na testy DNA a transplantačních

znaků. Tuto poslední etapu jsem zvládla bez jakéhokoliv problému (jako dárce krve jsem na odběry zvyklá) a mohla jsem si s úžasným pocitem říct: JSEM V REGISTRU!!!

Pro mě to znamená, že jsem připravená pomoci neznámému nemocnému člověku, a pro kupu lidí to znamená šanci na plnohodnotný život...

Nebuďte lhotejší k ostatním lidem, nikdy nevíte, kdy vy budete na straně příjemce, který čeká na svého dárce!!!!

Parluc

BĚŽNÉ ODBĚRY
KRVE VYPADAJÍ
ASI TAKHLE...

PÁR FOTEK Z AKCE KAPKA

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

SKAUTI V MÁJI 2008

aneb NEJEN MÁJKOU LID JEST ŽIV

Od prvního jarního ohně na počátku dubna neuběhlo ještě ani pár týdnů, když nejlepší dobroušské skauty začala svrbět kůže z nicnedělání. (Ono to jaro má asi opravdu afrodiziakální účinky nejen na lid obecný!). Už za čtrnáct dní po ohni rozkrájeli 400 m² té nejlepší stanovky a sešili nahrubo plachty na čtyři nová tee-pee (z toho jedno skoro 8,5 metrové, což bude unikát nejen v kraji, ale asi i v celé republice...

Ale protože počasí nebylo na jehlu a nit až tak dost „hnusné“, docela se hodilo, že se blíží čarodějnice a že se můžeme vydat do obecního lesa vyplnit jeden krásný dvanáctimetrový smrček na májku (co z něho bude po pádu desetimetrová tyč na nové tee-pee) a kupu suchého dřeva na (nejen) čarodějnický oheň. Když píšeme „vyplnit“, nemyslíme tím ale žádný lesní puch, neboť ten je – jak všichni víme – trestným činem. My tím slovem myslíme, že se vstřícným svolením městských radních – za asistence městského hajného – jsme my, tj. lid skautský, mladý i zkušený – v lese mezi Cháborami a Drňákem narubali celý vlek za traktor plný kvalitního palivového dřeva na oheň a ještě k tomu onen „májkový smrček“. Takový, jako máme od loňska na stožár před klubovny, a jakých ještě potřebujeme aspoň 10 na sadu pro naše největší tee-pee.

V sobotu 26. dubna 2008 se nás u klubovny, a pak i později v lese, jak dokazují fotky, sešlo dostatek Mohykánů, roverů i bafuňářů, kteří každý tím, co uměl používat nejlépe (motorovka, sekyrka, poríz nebo jen holé ruce), naplnili vlek dřevem a připravili onu dvanáctimetrovou májku.

(Komu se snad nezdá výška májky (že by snad mohla být vyšší), toho musíme poučit, že na dobroušském náměstí ani vyšší májka být nemůže. Inženýrské počty, ale hlavně zkušenost, dokazují, že jakákoliv delší padající kláda by mohla a) při pádu k radnici ohrozit dopravu před křižovatkou, b) při pádu trochu doprava urazit kouli nabo sochu na morovém sloupu, c) při pádu na druhou stranu srazit lampu veřejného osvětlení. A to je to, co ani skauti, ani město, nechťejí. Proto „jen“ 12 metrů. A tak to bude, dokud skauti budou stavět májky na dobroušském náměstí..

Protože lid skautský je i nadmíru šikovný, stihli jsme již v sobotu májku zavěnit a připravit veškeré pochodně – jak ty olejové, tak i lucerničky pro světlušky a ty smolné pro čelníky ohňového průvodu. Na středu 30. dubna – den čarodějny či lépe čarodějnický – už moc práce nezbylo – jenom pro děvčata: omašlovat věnec, pro chlapce: připravit se na vztyčení májky.

A taky před klubovnami natrénovat pochodňový průvod, aby stovka našich chlapců a děvčat (z poloviny spíše chlapců a děvčátek), věděla, jak se pochoduje ve dvojicích, jak se drží pochodně (a ti nejmenší lucerničky či lampiónky) a jak se vlastně odlišuje „pravidelná armáda“ od „tlupy loupežníků“. Že se nácvik podařil, dokazuje nejen řada fotografií, ale i ohlasů od rodičů i jiné veřejnosti Dobrušky. S uznáním přihlíželo náměstí, jak skauti spořádaně donesli májku na náměstí, jak spořádaně utvořili velký kruh, v němž ti povolaní vztyčili a zakotvili strom májový. Se zájmem a s velkým

souzněním přihlížela dobroušská veřejnost, jak krojovaní skauti v kruhu zapálili pochodně (a ti nejmenší lucerničky a lampiónky) a jak po slavnostním pozdravení celého náměstí se (za zvuku Valanky – kapely to nejmilejší) se zapálenými ohni vydali Opočenskou ulicí do Archlebových sadů, kde již několik hodin čekala na své zapálení excelentní čarodějnická hranice.

Městská policie uzavřela všechny křižovatkы, aby ohňový průvod nebyl narušen (ó jak užitečná činnost oproti sledování roverů, plížících se v noci od popelnic ke kontejnerům, když v dubnu hráli hru Mafie...). Tak mohl zcela nerušeně hned za kapelou vést průvod hlavní ohňonoš se zapálenou smolnou fagulí (vzpomínáte vy všichni, kteří jste se zúčastnili rovero vegáče na Záhoří, proč vstupním poplatkem byla plechovka smůly?!) Za ním v řádném dvojstupu sskauti a skautky, vlčata a světlušky s pochodňovými olejovými. A za nimi ve dvojstupech krásně pochoduující naše hejno „tryskomýši“ zvaných Meďátka, s lampiónky a podobnými světlozdroji. Nebyla úplná tma, proto jejich žluté šátky zářily nejméně tak jako jejich lucerničky a lampióny. Ó jak krásný pohled na krásné malé děti ve skautských trikách a šátcích! Jak nadějně! A skutečně: součástí skautského průvodu, jakoby tryskomýši zapoměly na svoji neposednou povahu a pochodovaly a hrdě vypínaly hrudě (či spíše hrudičky) jako ti nejudatnější skauti a roveři.

A stejně důstojně všichni uzavírali kruh okolo hranice v parku a pro celou Dobrušku zapálili čarodějnický oheň. A protože

čarodějnický, tak bez obvyklých skautských rituálů, neboť se s nimi nesmí plýtvat. Ty musíme šetřit na tábory, jarní a podzimní ohně. Zatímco na čarodějnickém reji je – stejně jako letos – na místě spíše zábavná muzika jako country Fukanec z Nového Města, dostatek jídla a pití, včetně piva, jak čarodějnická městská veřejnost vyžaduje.

Zapálením ohně pro tento den skončila naše práce. Hned zrána 1.5. jsme ale měli plánované pokračování – skautský den na 1. máje se pro dobrošské sady stal již tradicí.

Plán miní, ale život mění. A hlavně počasí. Tak hnusné ráno na 1. máje dlouho nepamatujeme. Už po poledni měl v Archlebových sadech opět vypuknout „dětsko-seniorský“ den. Zatímco důchodci a jiní dospělí příznivci obvykle naslouchají za popíjení piva dechovce, tak děti si užívají veškerých skautských zábav: od chytání rybiček, chůdování, plechovkování a míčkotlamování, přes hod lasemna berana, kroužky na býka a houpáles na lanu až po střelbu všemi možnými střelnými zbraněmi (od dětské kuše začínaje, přes všemožné vzduchovky pokračuje, až po tlakové pistole a puškohledky konče). A to vše se mělo připravit od 8 ráno do oběda, aby po obědě bylo free. Jenže: v 8 ráno bylo tak hnusně – pršelo a vůbec, že na dohodnutý sraz dorazila jen Veronika (Viky) a Péťa Ruml od vlčat. (Budiž jim vysloveno uznání, protože tím dokázali la-

desjakým starším, že to není jen o pažích a slovech). Čekající na kohokoliv ostatního, vymysleli jsme si spoustu náhradních prací – vybavili klubovny teploměry, poklidili v konírně atd. Teprve v jedenáct – aniž by počasí chtělo změnit směr – jsme naložili několik atrakcí do vozíku, „aby se neřeklo“ – a šli na oběd.

Nikdo by nevěřil, jak nakonec dostaly věci rychlý spád, když po poledni vysvitlo sluníčko. Přestalo pršet a najednou se – snad ze země, zpod kamení, z odpadkových košů či odkud – vyrojilo tolik návštěvníků a tolik skautů, ochotných pomáhat, že během hodiny jsme měli rozinstalováno vše, co jsme plánovali na celé dopoledne. Konec dobrý – všechno dobré. To říkali i přátelští Holanďané, kteří tak přijeli pomáhat s májodnem. Nakonec nám ani tu májku nikdo neporazil – asi proto, že tam celou noc hlídali roveři a Luky dokonce na náměstí pod májkou ve spacáku celou noc spal (akorát ráno v osm si musel hlavu zastrčit dovnitř, protože hnusně pršelo, jak již víte...).

Dobrušská májka letos vydržela celých deset dní, a protože bylo převážně sucho a větrno, tak vypadala dost osušele. Než jsme se však dohodli, kdy a kdo ji odstraní, objevilo se (říkala hospodská od Zelingra) v sobotu okolo zavíračky asi šest dorosteneckých holek, které za halasného hihňání a žvýkání poněkud nezkušeně (soudě podle pilkového „bobrování“ ve výšce asi metrové naší uschlou májku

odřezaly a shodily směrem ke Sklu a porcelán. Jen na základě naší významné zkušenosti ne-urazila májka veřejné osvětlení...) Na základě bedlivé analýzy – přestože zrovna všichni skauti slavili Ježourovu svatbu na Lhotě Netřebě – byl o usouzeno, že šlo asi o opočenské skautky, které zřejmě touto akcí chtěly pomstít loňský osud opočenského pahýlu (kdo nevíte, tak někdo – možná už víme kdo – loni v noci z 30.4. na 1. máje navštívil Opočno a ve třímetrové výšce – přesně nad našroubovanými železy – odřízl tu jejich okrasu a na zbylý třímetrový pahýl jako potupu pověsil onu plesnivou kůži z divočáka, která pár týdnů předtím sloužila jako reklama na výstavu loveckých trofejí, přičemž od konce výstavy ji dobrošští opilci pokopávali od hospody k hospodě...)

No ale aby to nebylo ani letos té opočenské májce líto, že ještě neleží, když ta dobrošská již ano, kdosi se nad ní smíloval a poslal ji tam, kam patřila již deset dní. Byla to prý dřina – železa byla letos až do vršku. Nicméně ostrá pilka na železo a pevné paže prý zvládnou všechno. Aspoň tak to tvrdil kdosi svatebčanům, kteří na Ježourově svatbě diskutovali nad ledasčím...

- ANONYM – (AUTOR SI PŘÁL ZACHOVAT SKRYTOU IDENTITU)

STAVĚMNÍ MÁJKY NA NÁMĚSTÍ

PŘÍPRAVA A ZDOBNÍ MÁJKY

VZTYČOVÁNÍ MÁJKY

ZAPALOVÁNÍ OHNĚ V PARKU

SLAVNOSTNÍ PRŮVOD DO PARKU

1. MÁJ

JEDNA Z ATRAKCÍ PRO DĚTI

PŘEHLÍDKA DECHOVÝCH SOUBORŮ

OKRESNÍ ZÁVODY VLČAT A SVĚTLUŠEK

Tyto závody určené pro světlušky a vlčata z Rychnovska (v našem případě i pro dobrušské, ne zrovna malé, seskupení Meďátek) se uskutečnily v sobotu 17.5.2008 v Kostelci nad Orlicí. Naše dobrušská 3 družstva vlčat a 3 družstva světlušek nesměla chybět. I přes to, že až tak úplně nepatří do žádné z těchto 2 kategorií, se závodů zúčastnila i 1 hlídka nejmenších skautů-Meďátek. Celkově závodilo 21 družstev -10 družstev vlčat a 11 světlušek (i s Meďátkou).

Než se naše malá Meďátka dočkala startu, všechna předchozí družstva již byla na cestě k cíli, neboť pořadatelé si (mylně!) mysleli, že družstvo těch nejmenších bude pomalejší, a tak jsme si čas krátili různými

hrami, šplháním na horolezecké stěně nebo ježděním na lanovce, kterou kostelečtí, velmi zruční skauti, připravili v lese. Na startovní čáře se čekalo s 15 minutovými intervaly. Celá trasa plná úkolů a někdy i pěkně nelehkých byla dlouhá cca 4-5 km, po které bylo rozestavěno 9 stanovišť, na nichž světlušky a vlčata museli předvést své dovednosti, které se týkaly jak zručnosti, znalosti zvířat (jedno z našich Meďátek na otázku, co je kuna, odpovědělo, že to je asi činčala...myslím, že tím myslelo činčilu), dopravních značek, vaření a podobně, tak také museli zodpovědět i otázky o zdravotě, či prokázat svou fyzickou zdatnost. Po doběhnutí do cíle se již všichni hladově vrhali na párky v rohlíku, které zde byly připraveny. Po hodině

odpočinku byla ta správná chvíle na vyhlášení výsledků. Z našich 7 hlídek se na stupni vítězů ocitla hned 2 družstva z Dobrušky. Světlušky obsadily 8. a 5. místo, Meďátka 3. místo! Jedno družstvo vlčat se ocitlo na pěkném 9.místě. A to nejlepší na konec-také na 1. místě! Z každé kategorie postupují první tři místa do krajského kola, tudíž i oddíl vlčat a Meďátek se ho budou 13.-15.6.2008 v Potštejně účastnit. Závody se výtečně povedly, a to nejen díky slunnému počasí, ale především kvůli výborné organizaci.

Všechny děti odjížděly ze závodů krásně unavené, ale spokojené a nabitě novými zážitky a poznatky.

Týna

NÁSTUP HLÍDEK
KE VZTYČENÍ VLAJKY

ODDÍL MEĎÁTEK

Další měsíc za námi. Začíná červen, posledních 30 dní školního roku, což je pro mnohé z nás jistě dobrá zpráva - už jen měsíc, a potom prázdniny - konečně to (samozřejmě zasloužené) volno... Většinu Meďátek tohle ale vůbec netrápí, protože ještě nejsou tak úplně školou povinní a školek se letní prázdniny víceméně netýkají. Nicméně blížící se léto znamená pro všechny ze střediska bez rozdílu věku také blížící se tábory, ať už pro ty starší Záhoří, nebo pro světlušky, vlčata a Meďátka - Masty. Přípravy na oba tábory značně pokročily jak u vedoucích, tak i u dětí - určitě si všichni mladší doma pilně připravují pravěký obleček, aby se na přelomu července a srpna mohli stát správnými neandrtálci! Podle průběhu schůzek soudím, že by s tím neměli mít velký problém.

Květnové dění ve středisku začalo hned koncem dubna - od 30. 4. se konaly májové oslavy. Posledního dubna jsme se v krojích všichni odebrali v průvodu na náměstí a kluci tu postavili májku. Průvod se potom za doprovodu Valanky přesunul dolů do parku, kde se zapálil čarodějnický oheň. To už se ale děti vrátily zpátky pod křídla svých rodičů a večerní program probíhal podle gusta a chuti každého malého i velkého skautíka. Musím říct, že zástup hnědých a žlutých šátků vypadal fakt pěkně, zvlášť,

když každý ošátkovaný človíček měl v ruce louči nebo lampion.

Druhý den se v oslavách pokračovalo - nejenže májka přežila osudnou osmou hodinu o víc, než pět minut, ale v parku vyrostly kromě laviček u pódia i atrakce pro všechny, kdo si chtěli hrát. Celé odpoledne oběťtanci v krojích trpělivě sbírali plechovky, natahovali kuši a podávali míčky. Tradiční přehlídku dechovky sem tam přerušily mažoretky a upoutaly pozornost mužské části publika. Nevypadalo to ale, že by děvčata v minisukních uchvátla i nejmenší skautíky... Přece jen ještě pár let budou raději chytat rybičky a krmit Balua..

Čarodějnice a První máj ovšem není zdaleka vše, co otrásl poklidným střediskovým životem. Tu památnou sobotu 17. května se v Kostelci nad Orlicí konal Svojsíkův závod vlčat a světlušek - tedy jeho okresní kolo. Měli jsme zatracené štěstí na počasí - májový deštiček se spustil až ke konci a beztak jsou skauti nepromokaví (jak správně podotkla Madla), takže nám vůbec ale vůbec nevadil. Zřejmě jste mě poslechli, když jsem minule psala, abyste nám drželi palce, protože se Dobruška umístila na úplně perfektních místech. Nejenže naše středisko reprezentovalo 7 - slovy SEDM - hlídek, ale obě hlídky Vlastovek (mladší světlušky) i obě hlídky

Medvědů (mladší vlčata) celou trať téměř bez problémů zvládly a Meďátka skončila v kategorii světlušek na třetím místě!! (O bezkonkurenčním vítězství vlčat ani nemluvíme!) Tady bych chtěla něco vysvětlit pro pochybující skeptiky: s těmi pěti mrňaty jsme šly jako dohled já s Terkou (plus se za námi plahočili strejda Jirka a Kokina), což může vyvolat jisté spekulace ohledně spravedlnosti našeho umístění na stupních vítězů. Musím ale říct, že všechny vědomosti, které se po děckách chtěly a za které získala body, jsou zasloužené - fakt to všechno věděly, jakkoli to zní neuvěřitelně..) Lukášek skoro bezchybně pojmenoval všechny dopravní značky, Elinka neměla problém z žádným kořením, Šája poznala většinu stromů i kytiček a s kimovkou tihle borci nemají nikdy potíže. Jen s tou zdravotnou vědou to nebylo jednoduché - nějak nás nenapadlo vytáhnout z rány včelí žihadlo... Ale to se spraví!

Náplň schůzek jinak zůstává stejná - hry, hry a hry, kytky, stromy, zvířata, teď jsme si říkali obsah KáPéZetky - Kamča přinesla perfektní obrázky. Ještě se naučíme, co dělat s rozbitým košenem a bude to paráda!!!

Tak se mějte hezky a užívejte si deště!

Kukačka

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Díky převážně krásnému počasí světlušky strávily své dubnové a květnové schůzky převážně v okolí Dobrušky někde povenku... Protože, jak jistě víte, je 17.května čekaly Svojsíkovy závody v Kostelci nad Orlicí, tak jsme se s děvčaty pečlivě připravovaly a trénovaly jsme hodně šifry a zdravotvědu... Na závodech se holky umístily na krásném 5. místě a odvezly si domů nové

fixy... A jak se říká, že pěkné počasí zlepšuje náladu, tak u holek to platí dvojnásob. Oběhali jsme snad všechny hřiště a prolézačky tady v okolí a stejně jich bylo málo.... Holky už se nemůžou dočkat léta až konečně zbalí svoje kufry a odjedou na tábor. Dokonce se přihlásily všechny a teď mezi nimi probíhá jedna velká debata, jaké si vyrobí oblečky a co všechno si musí sebou zbalit....

V červnu, jestli nám bude přát počasí, tak se půjdeme podívat i někam dál než jenom na Trojci, ale to už bych předbíhala.

Simča

ODDÍL SLUNEČNIC

A máme za sebou další krásný měsíc, který nám umožnil hodně chodit ven a dívat se kolem sebe. Všechno okolo nás kvete, voní, a tak jsme se s holkama rozhodly jít do přírody, abychom spatřily tu nádheru všude kolem sebe. Rozpoznávaly jsme různé kytíčky a stromy a keře a všechnu tu přírodní krásu. Dále jsme hodně vyráběly na světluškovsko-médátkovský tábor, ale co, to je samozřejmě tajný. Takže psssssssttttt. 😊 Když bylo skoro pořád tak krásně, tak jsme se rozhodly, že se trochu pokoupeme. No, bazén ještě otevřený nebyl a tak jsme vynalezly lepší variantu.

Nafukovací balonky jsme naplnily vodou. Sranda byla už teda to, když jsme je naplňovaly, ale hlavní zábava byla házení jich po sobě... Všechny jsme byly mokré od hlavy až k patě a usmáté až hrůza. Copak na to asi řekly maminky doma, když nás uviděly?

No, ale samozřejmě jsme dělaly taky důležitější věci, jako je třeba nováčkovská zkouška. Blíží se tábor a tak se holky už musejí pilně připravovat. Spousta z nich už má přes polovinu splněnou. A už se moc těší, až to budou mít za sebou. Stále se omílá téma, za co jedeme na tábor... Holky už se

nemohou dočkat, až bude první nástup a my se všichni ukážeme v oblecích, které jsme si připravili.

Příští měsíc se chystáme na velkou výpravu do České Třebové, kde s námi budou i kluci a kde si to hodláme hodně užít. Budeme tam spát v klubovně tamních skautů a tak jsme zvědaví, kolik nových tváří a přátel tam potkáme..

Barča

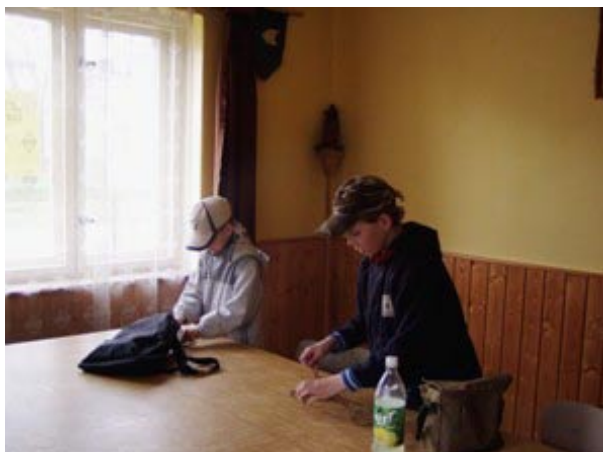
ODDÍL VLČAT

Měsíc s názvem květen se odehrával v rytmu skautských závodů. Naši vlčata, se na schůzce pilně učili, i když je to vůbec ale vůbec nebavilo...a taky to dávali najevo. Učili se uzle, řekli jsme si něco o mapách a napsali jsme si na Trojici celou morseovku. Zbytek schůzky měli volnou zábavu, to je bavilo víc než se učit. Tak tohle byly ve stručnosti nejméně dvě schůzky.

A tímto pádem jsme se dostatečně připravily na skautské závody. Na sestavení hlídky jsme si vypůjčili ještě pár Mohykánů a bylo připraveno (až na přihlášku, kterou jsme vyplňovali v autobuse na koleni). Já osobně si myslím, že si vlčata a pár Mohykánů závody dostatečně užily a proto byly také první => postup na krajské kolo. Více se dočtete ve článku o závodech od Týny.

To je asi všechno o dění ve kmeni vlčat. Příští měsíc jsou v plánu krajské kolo závodu a samozřejmě učení na ně, doufám že mě za to na schůzce nesnědí...

Zdraví

PŘÍPRAVA NA ZÁVODY - UZLE

ODDÍL MOHYKÁNŮ

V měsíci květnu jsme z důvodu čtvrtčních státních svátků a následných pátečních ředitelských prázdnin oželeli hned první dvě schůzky. Alespoň že tu první nám částečně nahradilo skautské odpoledne v parku, kde jsme se všichni sešli a pomáhali u atrakcí a vchodů.

Po takové pauze jsme se šli hned další schůzku protáhnout na hřiště za gymnázium. Nejříve se hrál fotbal, to byly síly ještě celkem vyrovnané, ale když přišel na řadu basketbal, ukázalo se, že jeden team je na tom o poznání lépe.

Další schůzka byla též sportovního rázu. První disciplína bylo vyběhnutí na Trojici. Někdo doběhl, někdo došel, ale nakonec se všichni shromáždili na vrchu. Další zastávka byla hrazda. Ukázalo se, že úkon jménem výmik je větší problém než se zdálo. Lepší to nebylo ani u shybů. Z požadovaných pěti se nejbližší dostal Martin, který udělal 4 a $\frac{8}{9}$ shybu. Dále jsme pokračovali směr Mělčany a po cestě ověřili svoji mušku. Každý měl pět pokusů na to, aby kamenem přes potok trefil jeden díl dřevem zpevněného břehu. Naštěstí se nikdo netrefil méně než jednou.

Další disciplínou byl skok snožmo přes latku. Původně navrhovaná výška v úrovni pasu, se ukázala pro začátek ne zrovna lehce zdolatelnou, ale po pár pokusech jí několik borců dokázalo překonat. Závěrem zápolení byla štafeta, jejíž začátek byl u mělčanského křížku a konec asi na půl cesty ke stadionu. Utkali se dva teamy o třech členech. Jako naschvál se zrovna v tu dobu zjevil úkaz zcela nepochopitelný a to že během necelých deseti minut, jelo z Mělčan snad šest aut. Závěrem schůzky byla ještě připomenuta výprava, která bude 6-8. května, ale o tom zase příště.

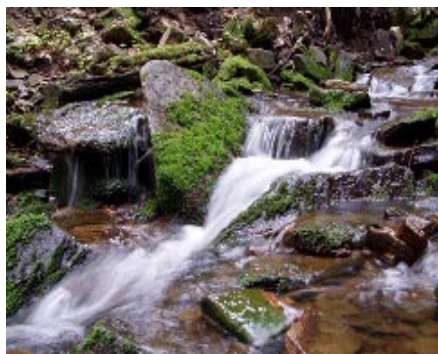
Jirka

KMEN ROVERŮ A RANGERS - R&R

POHODA OZ 08

Jednoho krásného dne se na Laichterce sešel pohodář Alby a pohodář LG. V osm hodin přijel autobus, kde už seděli pohodáři Gor a Tinek. Jeli jsme do Deštného až na Zákoutí. Svítící slunce slibovalo krásné odpolední počasí.

Začal první a ten den jediný výšlap. Vyrázili jsme cestou směr Luisino Údolí a udělali první fotografie. Po krátké přestávce studováním bílého „vyukazovaného“ fleku od turistů na mapě následoval výšlap na Velkou Deštnou. Nikde žádný rušivý turista, akorát nám Alby, na můj vkus, poměrně často říkal, kolik toho máme ještě před sebou a jaké převýšení nás ještě čeká. Měl totiž s sebou GPSku. Ono když stoupáte, potíte se a už vás to moc nebaví a někdo vám řekne, že vám zbývá 150m výškových, tak vás to moc nepotěší. Ale na druhou stranu se zas někdy hodila. Nahore jsme posnídali (taková snídaně v 9 hodin na Velké Deštné má něco do sebe) a z vyhlídky si pořádně prohlédli okolí. A odteď už to byla pro dnešek jenom Pohoda. Tinkovi se také ozval Mogic, že nás jede navštívit.

Cestou směr Pod Homolí a kolem „salaše“ (mimo chodem už tam není) jsme si povídali o různých zážitcích spojených s jednotlivými částmi cesty a vzpomínali na Orla (Maruše jsme se vyhnuli obloukem). Proběhla menší koulovaná posled-

ními zbytky špinavého sněhu. Z další vyhlídky (bohužel nevím, jak se jmenuje a myslím si, že ani nemá jméno) jsme si prohlédli Záhoří a něco se nám tam nezdálo. Byla tam nějaká neurčitá vodní plocha. Také jsme z dálky viděli (a někdy i slyšeli) pracanty na poli, jak sbírají kameny (zmiňuji pouze pro zasvěcené sběrače z dob dávných). Protože byl státní svátek, tak jsme se ani u Záhořáku nezdržovali. Pod kostelem jsme se na chvíli zastavili, protože už jsme zjistili, co byla ta vodní hladina. V rámci revitalizace vodních toků zde postavili malou vodní nádrž. Bez přestávky jsme pokračovali až na louku, kde na nás už čekal Mogic. Dnešní den jsme podle Albyho GPSky ušly 15,5 km.

Následovalo přivítání s Loukou, individuální prohlídka okolí, odložení věcí a hurá do řeky. Louka se za ten rok „netáboření“ pěkně spravila. Řeka měla tedy pořádnou sílu, ale pěkně osvěžila. Albymu se tam moc nechtělo, ale nakonec tam vlezl celý. Odpolední slunce hrálo, tak jsme ani moc nepotřebovali ručník. V Dřevárně jsme si vybalili, odnesli jídlo chladit ke studánce. Rozdělali oheň a začali ohřívát vodu na polívku. Alby si také pomoci GPS zahrál virtuální bludiště. Takové, na první pohled zmatené, chození po louce vypadalo zajímavě. Protože se čekání na vařící vodu vleklo, tak jsme si ukrátili chvíli hraním Macháčka. Nastalo pár velmi kuriózních a šťastných hodů (např. mnou hosená krabíčka na Mogice s nahlášením 200, která tam pak i byla).

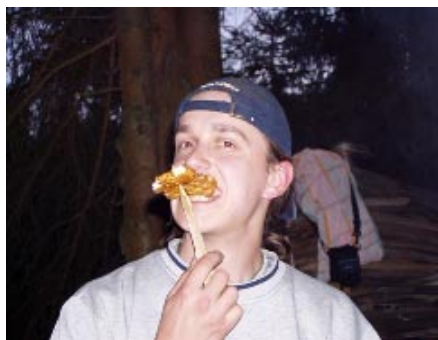

Dali jsme do kupy všechny polévky co jsme měly a ty se uvařily. Pozdní oběd bodnul. Poté jsme si zahráli několik kol Bang!u. Protože se připozdívalo, tak nás Mogic opustil (musel totiž druhý den do práce), ale díky mu za návštěvu. To ještě netušil, že se na nás za chvíli zase přijede podívat, zapomněl si totiž cigarety. Asi po dvaceti minutách se vrátil a pak nás už opustil natrvalo.

My už jsme se mezitím začali připravovat na hlavní program dnešního dne a to barbecue. Rozdělali jsme oheň, došli pro maso ke studánce a připravili cihly pod rošt. Netrpělivě jsme vyhlíželi první uhlíky, které jsme nakonec odhrnuly stranou a nad ně položili rošt s masem. To byla ale menší chyba. Zem byla studená, uhlíků málo, které navíc brzo vyhořely. Masíčko se nestihlo ani prohřát. To už bylo osm a my měli hlad. Tak to nakonec vyřešilo opékání kousků masa nad ohněm alá Albyho špekáček a krajíc chleba s ďábelskými tousty. Alby snědl svůj špekáček a k našemu údivu řekl, že je unavený a že si jde lehnout. Zalezl si do spodní díry v postelích. Zbytku pohodářů (Gor, Tinek a LG) už konečně začalo to pravé barbecue. Pořádně žhavé uhlíky a maso nemělo žádnou šanci. Takto jsme hodovali a povídali asi tak do deseti.

To už byla tma, ale ne zas tak velká zima, jak občas bývá na Záhoří. To už jsme se chystali

na spaní. Už skoro spíme, nevím kolik bylo, a Tinek nahlásil, že prší. Gor nic nezaregistroval. Já jsem cítil pár kapek. Zaleknutý Tinek se sračky přesunul do horní díry v postelích. Já, jelikož jsem viděl měsíc a několik hvězd, jsem došel k názoru, že je to jenom taková malá přeháňka (a také byla) a spal dál. Druhý den ráno budíček v 7:30 a hned do řeky. Albyho jsme ani moc nepřemlouvali, protože jsme tušili, že by tam možná ani nevlezl. Řeka nám uřízla nohy hned pod kolenama jakou měla po ránu sílu. Následoval úklid Dřevárny, snídane u studánky, naplnění

lahví životadárnou tekutinou a rozloučení se s Loukou s tím, že zas možná někdy.

Protože byl pátek a normální pracovní den, tak jsme si v Záhořáku každý koupil po jedné Ruské zmrzlině. Byla výtečná. Po minulé zkušenosti, že cesta ze Sedloňova až do Bačenína po rozpálené silnici se sluncem nad hlavou a s menším nedostatkem vody není to pravé, jsme zvolili možná delší, ale zato určitě schůdnější cestu. Dnešní den už bylo na horách turistů požehnaně. Co chvíli jsme se museli uhybat cyklistům. První část cesty byla stejná se včerejší (kolem salaše, Pod Homolí až na Jelenku) a pak dolů do Luisina Údolí, kde jsme krátce poobědvali. S odlehčenými batohy jsme vyrazili po červené směrem k kostelu Sv. Matouše. Cestou se nám několikrát naskytl krásný výhled po okolních kopcích a vzdálených, stále ještě zasněžených, Krkonoších.

Náš dvorní fotograf Gor udělal několik fotek, chvíli jsme se ohřívali na slunci a Tinek s Gorem se pohoupali na jedné sedačkové lanovce. Pak už se více méně jen šlo. Kolem kostela sv. Matouše (mimochodem se zde

druhý den Ježour ženil), dolů do Jedlové a zase nahoru na Panorámu. Pokračovali jsme do Šedivín, kde jsme potkali Cvrčka na chatě, a dále na Nedvězí. Poslední změna směru nás navedla na zelenou směr Bačetín, Val a Dobruška. Ještě před Bačetínem míjíme policejní rekreační chatu, kde se pět policistů nejspíše učilo jezdit na motorkách. Kroužili kolem kuželů, změnu směru jízdy ukazovali rukou a nesvítili! To by se to rozdávali body. V Bačetíně jsme potkali cyklistu Ondru, se kterým se chvíli pokecalo a hurá domů. Do Dobrušky dorážíme chvíli před šestou a v nohách máme něco málo přes 36km (podle Albyho GPS).

Věřím, že se akce povedla a že se zase bude někdy opakovat. Podrobnější informace podávají členové výpravy. Všichni jste příště srdečně zváni.

Z LODNÍHO DENÍKU...

datum: sobota 24. 5. 2008
výchozí poloha: 50°17'20.354"N, 16°9'19.947"E
poloha výjezdu: 50°6'56.2"N, 16°13'0.881"E
poloha dojezdu: 50°8'55.076"N, 16°4'1.277"E
počasí: 18-22° C, polojasno s občasnými přeháňkami

Seznam posádek

Lod	Kotrč	Háček
Prasnice	Béna	Štaflička
Rita	Pída	Maty
Lady	Minimogic	Gór
Ledňáček	Skotík	Pavlač
Pstruh	Tínek	Mogic

Na vodu, Vávro, na vodu!

Po vydatných deštích a stá-tí posledních zbytků sněhu se naplnilo koryto řeky Orlice, my pobrali kánoe, pádla, vesty a další nadšence a vyrazili do rozbourěných vln. Skupina A s bicykly na střeše a Tínkem za volantem, pracovně pojmenovaná [fájf gájs], vyrazila směr Týniště nad Orlicí; skupina B s loděmi „nad i za“ autem a šileným řidičem (tj. mnou) vezla jemnější polovičky směr Kostelec nad Orlicí.

„Líná huba – holé neštěstí“ aneb kudy k vodě

Město Kostelec nad Orlicí leží v údolí Divoké Orlice v malebném podhůří Orlických hor v nadmořské výšce 284 metrů zhruba 12min cesty od Rychnova nad Kněžnou. Po počátečním bloudění, kdy jsme dvě slečny zhodnotily jako nedůvěryhodné a obrátily se proto pro radu na „moudré stáří“, jsme šťastně

dojely (i s celým vlekem, všemi loděmi a veškerým osazenstvem v naší letité škodovce) do Autocampu Orlice. Tam už nás překvapivě čekali kluci, ale už bez kol. Ty poctivě zamkli u mostu v Týništi. Už při vykládání lodí, nastal první problém.

Ne, „kam s ním“ ale „kde je“!

Když už bylo vše připraveno, vyloženo a nařuceno, zjistili jsme, že nám chybí jedna sedačka... (To už se tak většinou na vodě stává, že většinou něco chybí!) S láskou jsme proto s Pidi vyrobily pro Štafličku náhradní sedátko ze „zvírátek“ (molitan), na kterém ale ve výsledku seděl Tínek, který Štafličce omylem její sedátko v návalu nadšení odcizil.

„Je mladá, krásná, v plávkách, nade vším žasne, směje se a kotrčovi lichotí.“

Před samotným vyplutím následovala krátká instruktáž – jak nastoupit do lodi, jak přistát u břehu, co dělat když... atd. Háčka sangvinika, výše v titulku charakterizovaného, měl akorát Tínek. Neboť Mogic hned poté pronesl lichotivě: „Máš krásný tričko, Tíneku!“ Úplně „Desatero vzorného háčka“ sepsané Poldou, které jsem se Vám před odjezdem snažila zlehka nastínit, naleznete možná na konci článku.

„Račte sire!“ pronesl lichotivě Mogic a přidržel Tínekovi solidárně Vydru

Při nastupování se ukázalo, že pevná zem je přece jen pevná zem. Ale všichni zvládli nastoupit „zkušeně“ – tj. proti proudu, tak jak se to má, dokonce ani silný proud nikoho neotočil. No a už jsme jeli. Nejprve chvíli trvalo, než jsme si na pohyby lodě trochu zvykli. Minimogic s Górem zpočátku řeku spíš křižovali a hrozně je bavilo dělat hodiny.

Brzy se do naší skupiny včlenila jiná neorganizovaná skupina, která měla namířeno až do Hradce, zhruba v půlce pak další skupina, tentokrát novoměstských vodních skautů (věkové rozpětí 6-40 let), od kterých jsme měli zapůjčené dvě Vydry (kanoje). Takže řeka byla plná – ne-li někdy až přeplněná. Okolní břehy byly divoce zarostlé a až na

bohužel časté „zpěvy“ byl na řece krásný klid. Ne nadarmo se o Orlici říká, že je to jedna z našich nejkrásnějších řek.

Počasí nám opravdu přálo, takže jsme bortovali, povídali si sem tam se lodě rozkolíbaly víc než měly, voda plynula, čas utíkal, no zkrátka ať to nezdržuju – prostě najednou – Górá a Minimogic se cvakli. My ostatní jsme taky měli namále, ale nakonec jsme to nějak vybalancovali. A to byl jenom začátek. Netrvalo dlouho – a kluci tam byli znova. Ve vodě se nakonec ocitnul i Tínek s Mogenicem. No a dál bych předala slovo Górovi.

Z vyprávění Góra jako přímého účastníka

Jel jsem na palubě s MM a on dělal kotrče a já jsem byl háček. Ze začátku nám to moc nešlo, do té doby, co jsme se potřetí cvakli. To první a druhé cvaknutí bylo spíše z blbosti, ale to třetí bylo neřiditelné... Přes vodu byl spadlý strom, který byl z větší části než malé pod vodou, a byl tam jen jeden malý průjezd. První tam vjeli Béna a Štaflička, samozřejmě začátečníci jako my, skončili s kánoí zaseklou pod stromem a vysílání loví z vody sebe i věci. Tak jsme si řekli: „Tam nepoplujeme, raději to obejdeme po souši...“ No mazec – nějak jsme se s MM nedohodli, jestli budeme couvat nebo pojedeme proti proudu, šup a už to bylo. Naše kánoe se zasekla pod tou jejich a my jsme se topily ve spleti větví, které byly pro nás jako vězení, co nás oddělovalo od potřebného vzduchu. Nakonec jsme se ale vynořily, chytly se stromu a vylezli na břeh. Ostatní nám pomáhali.

Po opětovném nalodění jsme najednou zjistili, že nám to už docela jde a tak jsme byli docela rádi. J Nakonec nám ukázal kajakář skok z mostu do vody a už jsme byli v cíli. Tam nám ale Tínek oznámil, že zapomněl v Kostelci v autě klíče od kol, na kterých jsme měli pro ty auta dojet... I tento problém byl však vyřešen díky Maty a její kamarádce, která nás do Kostelce zavezla.

Zpětná vazba

Góra

Až na to že nám natekla voda do převozného „vodotěsného“ barelu, že sem se chvílemi klepal jako osika a málem se stal obětí divokého toku Divoké Orlice, byla moje první vodácká výprava zhodnocena jako zdařená a užitá do sytosti. Ještě teď to se mnou houpe, když sedím na židli a píšu tento krátký textík.

Mogic

Orlice byla vlastně teprve druhá řeka po kterém jsem jel, opět s „kotrčem“ Tinkem. Líbila se mi celá část cesty, jenom sem litoval jednoho... potom jak jsme vytahovali dvě lodě z pod toho kmenu, by na břehu bodlo jedno pivko.

Štaflička

Plavba to byla dobrá, ale chvílema mi vadil ten vodáckej oddíl, protože nás tam bylo moc a pletli jsme se sobě navzájem. Největší zážitek z celého dne není pozitivní, zato je silný a nezapomenutelný! – Je to samozřejmě to nedobrovolné koupání. Vždycky jsem měla respekt z vody, ale teď ho mám ještě větší. Respekt ale neznamená, že už na vodu nepojedu - pojedu ráda, pokud se zase naskytne příležitost. :)

Co říci závěrem

Všichni přežili, až na pár odřenin a škrábanců (utopená kšiltovka se nepočítá). Roverská na vodě se podařila a dle Vašich reakcí má smysl zorganizovat něco podobného i někdy v budoucnu. Takže se budu těšit a děkuji za milou spolupráci! J

Ahóóój!

V hosičk

DOPLULI JSME!

TÁBORY V LÉTĚ 2008

<i>Kdy</i>	<i>Co</i>	<i>Kdo</i>	<i>Kde</i>
29.6. – 12.7.	Tábor Orlické Záhोří	Mohykáni, Slunečnice	Na louce v Orlickém Záhोří
13.7 - 18.7.	Vegáč	R+R, Klub přátel Junáka, ...	Na louce v Orlickém Záhोří
20.7. – 2.8.	Tábor Mastý	Světlušky, Vlčata, Meddátka (do 26.7.)	Na louce u chalupy v Mastech
21.8 – 31.8.	Expedice Holandsko	Registrovaní nad 12 let	Ter Aar – scouting Wolverro

TIP NA VÝLET

VLAKEM NA SNĚŽKU

Nečekejte na následujících řádcích žádnou osvícenou radu, ani světoborný nápad, pouze další z „tipů“, které nám zde skvěle začal předkládat Ježour. Pokusím se pokračovat tímto článkem v jeho šlépějích, ale trochu netradičně.

Jízda vlakem. Toto sousloví zná každý a dopravní prostředek s názvem „vlak“ je jistě také běžně užívaným. Jedno je však mnohým skryto. Stejně tak to bylo i pro mě, než jsme společně s mým dobrým kamarádem jeli vlakem na výlet do skal a ochotný pan průvodčí v Dobrušce lokálce pro nás udělal všechno možné, abychom zaplatili co nejméně a měli z toho co největší užitek – našel pro nás síťovou jízdenku s názvem SONE+ - znáte? Stručně řečeno a popsáno: platí pouze v sobotu (od 0,00 do 23,59), vejde se na ni skupina 5 lidí v rozložení: max. 2 dospělí + 3 děti do 15 let; nebo pak kombinace např. 4 děti a 1 dospělý, 5 dětí a žádný dospělý, nebo prostě a jenom 2 dospělí, 2 děti atp. Na jízdenku můžete kamkoli, kdekoli vystoupit, nastoupit atp. A jsou dva druhy – pro osobní a spěšné vlaky za 130 Kč, a pro tyto a rychlíky za 390 Kč. Jak je to výhodné, uvidíme na následujícím příkladu, který jsem zvolil i jako tip na jednodenní výlet (s oddílem i třeba bez něho).

Představme si – sobotní ráno, trochu si přivstaneme, protože nás čeká krásný prosluněný den – úkol číslo jedna je: dostat se do Opočna na vlakové nádraží. Bohužel žádný z veřejných dopravních prostředků nejede, takže poprosíme ochotné rodiče, zda by nás ráno neodvezli. Vlak z Opočna odjíždí v 6,01. Ano, možná je to trochu brzo, ale raní ptáče, dál doskáče a navíc to bude

stát zato. V prodejně (respektive u průvodčího) si zakoupíme jízdenku SONE+ dle počtu spolucestujících a jejich věku – nyní uvažujme mladší oddíl o 8 lidech a 2 vedoucích. Rozdělení je jasné – „2+3“ a „5“. Tedy dvě jízdenky SONE+ za 130Kč, protože pojedeme pouze osobními vlaky. A kam vlastně? No přece na Sněžku, nejvyšší vrchol naší republiky! Přestupujeme ve Václavicích, Starkoči a Trutnově. Konečná je pro nás ve Svobodě nad Úpou, dále už vlak nejede – přejdeme na autobusové nádraží a necháme se dovést do klíčového místa – Pece pod Sněžkou. Tam vystoupíme, mrkneme se na hodinky, a protože šlo vše podle plánu, je krásných 8,35 a před námi je celý den v Krkonoších.

Začneme však pěkně zoztra, abychom se dostali do vysokohorského tempa – po modré turistické značce jdeme kousek za Pec a napojíme se na značku zelenou, která nás vyvede nahoru na Chatu na rozcestí, umístěnou v malebném koutu Krkonoš. Po pěkně dlouhém výšlapu si však dopřejeme kopců ještě trochu, šlapeme dál po červené až na chatu Výrovka, odkud se nám již Krkonoše ukazují ve své plné kráse. Po červené pak pokraču-

jeme na Luční boudu, kde můžeme dát oběd, protože věřím, že dal výstup zabrat, až sem je to opravdu pořád do kopce. Od Luční boudy se kocháme neustále věhlasnými panoramaty a fotíme kde co, protože je modrá obloha a po turistech ani památka. Sněžka skoro na dosah. Ani se nenadějeme a už jsme nahoře, celá republika nám leží u nohou. Musíme však pokračovat v naší cestě. Sněžku seběhneme zpět k polské chatě, od které nás čeká prudký sestup Obřím dolem po modré turistické značce. Pochod je však úžasný, Krkonoše se stávají ještě více mohutnými. Tato cesta nás po notné chvilce dovede až zpět do Pece, kde nám jede do Svobody na vlak ideální autobus v krásných 17,52. Ze Svobody se pak s přestupy dostaneme vlakem až do Opočna. Na hodinkách budeme mít něco okolo osmé hodiny večerní a náš odvoz do Dobrušky nás již bude netrpělivě vyhlížet, aby si vyslechl všechny naše zážitky.

Pokud se na podobný výlet vydáte, přeji hezké zážitky a šťastnou jízdu vlakem!

W. NDRA

ROZHOVOR S ...

KATKOU POTOČKOVOU

Sestra, která spolu s dalšími dobrými dušemi dobrovolně a neúnavně přispívá ke zdárnému fungování našeho střediska. Její práce není na první pohled vidět, ale kdo se už někdy setkal s úředničinou, jistě hned pochopí, kolik práce musí obnášet papírově obstarat skautské středisko. A to je právě Káti funkce, za což jí patří obrovské dík.

1/ V kolika letech jsi začala skautovat?

Pravý skautský slib jsem složila v roce 1990 v Provozském údolí, tedy před 18 lety.

2/ Kdo nebo co Tě ke skautingu přivedlo?

Ještě před rokem 1989 jsem byla členkou oddílu ZÁLESÁK v Dobrušce, který sice byl veden jako pionýrský oddíl, ale jen kvůli papírovému pořádku.

Výpravy do přírody a práce v oddíle nám byla umožněna ve skautském duchu. Naším oddílovým vedoucím byl ing. Petr Poláček, který nám věnoval svůj volný čas. Už v roce 1989 jsme byli poprvé na táboře v Orlickém Záhoří a to v počtu 4 děvčata a 4 chlapci. Po listopadu 1989 jsme již pravidelně každé léto jezdili na skautský tábor do indiánských stanů TEE-PEE a náš počet členů se zvětšoval. Byla to opravdu krásná doba, na kterou ráda vzpomínám.

3/ Vzpomínáš si na svou první vedoucí - jaká byla?

Prvním vedoucím byl již zmiňovaný Petr Poláček, kterému bych touto cestou ráda za všechno poděkovala. Po oficiálním vstupu do skautu a založení dívčího oddílu jsem se seznámila se ses. Ivou Oláhovou/Němcovou/ a ses. Evou Balášovou, které vedly náš oddíl a předávaly nám své zkušenosti.

4/ Na jaký tábor (a v kterém roce) vzpomínáš dnes nejraději? A co se ti na něm tak líbilo?

Všechny prožité tábory byly krásné a fajn, ale nedá se snad určit, který byl nejhezčí. Každý měl své kouzlo a prožili jsme táborové dny plné legrace a pohody. Možná snad v roce 1995 jsme porušily pravidlo a odjely jsme s tehdejšími dívčím oddílem na tábor do Ruprechtic. Celý tábor jsem tehdy papírově obstarala a zděsila se, co to všechno obnáší, ale zkušenost to byla do dalších let opravdu veliká.

5/ Jak sis „užívala“ noční hlídky na táboře? Patřila jsi mezi děti, které hlídaly rády?

Noční hlídky na táborech jsem moc v lásce neměla, ale dalo se to vydržet. Vzpomínám si, že mi byla vždycky velká zima a těšila jsem se zpátky do svého spacáku. Ty dvě hodiny byly dost dlouhé a já posouvala očima ručičky na budíku v kuchyni a vzbudit další členy hlídky bylo velké umění.

6/ Máš vůbec nějakou přezdívku? Všichni Ti říkáme Káto.

Přezdívku? Snad ani žádnou nemám. Po táborech mi někteří kamarádi říkali Kačenka a nebo zdrobnělinou mého jména. Ale není všem dnům konec, třeba si ještě nějakou vysloužím.

7/ Jaký je tvůj nejsilnější skautský zážitek, který nám můžeš sdělit?

Nejsilnějším skautským zážitkem

SKAUTSKÝ SLIB 1990

je myslím pro mě skautský slib. Byl to podvečer plný lásky, pravdy, krásy a síly, který to všechno oficiálně začal. Odešla jsem domů pyšná se slibovým odznakem a hnědým šátkem.

8/ Mnozí Tě potkávají na střediskových akcích (hlavně tedy střediskových schůzích), ale moc nevědí, co pro Dobrušský Junák vlastně děláš. Mohla bys to trochu objasnit? A co to obnáší? Baví Tě to?

V roce 1995 jsem byla oslovena tehdejšími vedoucími střediska br. Meddym, který mě požádal abych převzala funkci hospodáře střediska po br. J. Čížkovi. No a od té doby mi ty papíry zůstaly. Vedu tedy účetnictví, zpracovávám daňové přiznání, dále pak

vyúčtování poskytnutých dotací, hlášenek atd. Nebudu tady všechno dopodrobna rozvádět, ale je toho dost. Jestli mě tahle práce baví? Kdyby alespoň trochu ne, tak bych ji dělat nemohla. Já to beru jako pomoc při zajištění fungování našeho střediska. Mám nyní malé děti a když večer usnou, mám čas se tomu věnovat.

9/ Co plánuješ dál konat v rámci Dobrušského Junáka?

Co plánuju dál v Dobrušském Junáku? Jelikož můj sedmiletý syn Péťa začal taky skautovat u „Medátek“, snažím se Ivě pomoci to všechno zvládnout. Snad časem, až dcera trochu povyroste, bych se chtěla vrátit do oddílu.

10/ Mohla bys na sebe ještě „něco prozradit“,

co by čtenáře Totemu zajímalo? Co třeba ráda děláš ve volném čase?

Volného času tedy opravdu momentálně, moc nazbyt není. Sice jsem na mateřské dovolené, ale nenudím se. Každé pondělí docházím do mateřského centra „Hastrmánek“ v Dobrušce na bazénu a zde chystám program pro maminky a jejich děti. Čas si ale snažím udělat na pěknou knížku, jdu si ráda zacvičit a oprašuju znalosti z cizích jazyků.

Přeji všem čtenářům Totemu krásné léto plné sluníčka a pěkné dny strávené pod plátěnou střechou.

Katka

RUPRECHTICE 1995

ODDÍL SKAUTEK

ORLICKÉ ZÁHOŘÍ

VÝZVA

Máte dobrý nápad týkající se Totemu a chcete se o něj s námi podělit? Nebo máte dokonce příspěvek, který chcete uveřejnit? A nebo hodně fotíte a rádi byste doplnily některé články? Rádi s vámi budeme spolupracovat! Stačí napsat na níže uvedené e-maily nebo na centrální e-mail: obeznik.totem@seznam.cz.

Těšíme se!

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 22.6. 2008

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

1.7. 2008

- dozvíte se, jaké překvapení chystá redakční rada na prázdniny
- zápis z akce Běh přes Yukon
- rozhovor s osobností dobrušského skautingu
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA: Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz
Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz
Pavlína Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz
Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI: Pavlína Čiháčková, Kateřina Kubečková, Kristýna Poláčková, Simona Zetková, Barbora Likavcová, Jiří Štaffa, Jiří Martínek, Petr Školník, Lenka Slavíková, Ondřej Němeček

FOTOGRAFIE: Jiří Štaffa, Jiří Martinek, Ondřej Němeček, Petr Beneš, Pavlína Čiháčková, Petra Slavíková

JAZYKOVÁ KOREKTURA: Ondřej Němeček, Veronika Štaffová

OBÁLKA (KRESBA): Veronika Štaffová

Za jakékoli pravopisné chyby, nepravdivé údaje apod. se omlouváme, není to naschvál!

Nemá být koráb zakotven jen jednou kotvou a život na jediné naději.

Sokrates